



MÉS SOBRE L'ABÚS DE TEMPORALITAT AL SECTOR PÚBLIC. ESCAU INDEMNITZACIÓ SANCIONADORA? LA COMISSIÓ JURÍDICA ASSESSORA ES POSTULA PER MANTENIR UN CRITERI RESTRICTIU

Les darreres Sentències del Tribunal de Justícia de la Unió Europea (TJUE) de febrer i juny de l'any 2024 varen generar fort rebombori, i també un corrent d'expectatives entre el personal temporal del sector públic sobre possibles compensacions econòmiques per l'abús en la contractació. No obstant això, una anàlisi detallada de diversos dictàmens emesos per la Comissió Jurídica Assessora (CJA) de la Generalitat de Catalunya el febrer de 2026 revela una línia interpretativa restrictiva al respecte, que posa de manifest els importants obstacles que han d'afrontar aquestes reclamacions per la via de la responsabilitat patrimonial formulades per professionals sanitaris en situació de temporalitat perllongada a l'Institut Català de la Salut. Es tracta dels **Dictàmens CJA n° 33, 41, 44, 45, 46, 47, 48 i 49 de l'any 2026** i que s'han donat a conèixer al portal web de la CJA.

1. No escauen ha indemnitzacions automàtiques: La necessitat de provar l'abús

El primer gran escull que assenyala la CJA és que una llarga trajectòria de contractes temporals no implica, per si sola, una situació d'abús indemnitzable. La Comissió analitza la causa de cada nomenament i, en la majoria dels casos, conclou que aquests estaven justificats per raons objectives.

Aquesta línia s'observa de manera consistent en alguns d'aquests **Dictàmens com el n° 49/2026 o el n° 44/2026**. En aquests expedients, l'Institut Català de la Salut (ICS) argumenta, i la CJA ho accepta, que la majoria dels nomenaments responien a necessitats no permanents, com ara substitucions per baixes, permisos, vacances o acumulació de tasques. Segons la Comissió, mentre existeixi una causa legal que justifiqui la temporalitat, no es pot parlar d'un ús fraudulent de la contractació.

A més, la CJA atorga una gran rellevància a la convocatòria de processos selectius per part de l'Administració Pública. Si el treballador no hi va participar o no va superar les proves, s'entén que la seva permanència en la temporalitat no és exclusivament imputable a l'Administració.

2. La càrrega d'acreditar el dany: ha d'anar més enllà de l'angoixa genèrica



Potser el requisit més difícil de complir per als reclamants és l'acreditació d'un dany real, efectiu, individualitzat i avaluable econòmicament. En la pràctica totalitat dels casos analitzats (com ara els **Dictàmens n° 41/2026 i 48/2026**), la CJA desestima les pretensions per manca de prova del dany.

Les alegacions genèriques sobre l'estrès, l'angoixa o la inseguretat generada per la inestabilitat laboral són considerades insuficients. La CJA exigeix proves concretes que demostrin un perjudici tangible, ja sigui material (pèrdua d'oportunitats, disminució patrimonial) o moral (patiments psíquics o psicològics acreditats mitjançant informes mèdics o pericials).

Aquest criteri no és una creació aïllada de la CJA, sinó que s'arrela directament en la jurisprudència consolidada del Tribunal Suprem. Concretament, els dictàmens citen de manera recurrent dues Sentències de la Sala Tercera: la **Sentència 1425/2018, de 26 de setembre**, que estableix clarament que és al reclamant a qui li correspon invocar "*qué daños y perjuicios, y por qué concepto o conceptos en concreto, le fueron causados*" i, fonamentalment, acreditar la seva realitat per qualsevol mitjà de prova admès en dret; així com la **Sentència 576/2023, de 9 de maig**, que predicava també aquesta idea en afirmar que "*[...] el hecho de que haya habido una situación objetivamente abusiva no implica, automáticamente, que el funcionario interino luego cesado haya sufrido un daño efectivo e identificado, luego no cabe reconocer un derecho a indemnización por esa sola circunstancia*".

Aquesta doctrina del Suprem és taxativa: sense una prova fefaent del dany, la reclamació de responsabilitat patrimonial no pot prosperar, encara que es pugués arribar a reconèixer l'existència d'un abús.

Arribats a aquest punt, cal tenir també present les darreres Sentències del TS de l'any 2025 que han abordat aquesta problemàtica, tals com la **STS, Sala Tercera, n° 197/2025 de 25 de febrer (rec. 4436/2024)**¹ que va comentar que "*nuestro ordenamiento jurídico no conoce la figura de las indemnizaciones de carácter punitivo que, si bien existe en algunas legislaciones, no es propia de las que se inscriben, como la española, en el llamado sistema continental. Y, de otro, hemos dicho que las pretensiones de resarcimiento por esta causa deben apoyarse en la justificación de los perjuicios efectivamente sufridos (...). Naturalmente, la cuantía de la indemnización en las ocasiones en que se considere procedente habrá de corresponderse con la entidad de los daños de toda naturaleza sufridos y que sean imputables al abuso. O, de ser el caso, en la medida en que establezca el legislador*"; el que ja determinava una complicació dialèctica important per a l'èxit d'aquesta mena de reclamacions.

3. La prescripció de l'acció: un altre obstacle a tenir en compte

Finalment, un altre factor determinant és la prescripció. El termini per reclamar la responsabilitat patrimonial és d'un any. La CJA considera que el còmput d'aquest

¹ Aquesta Sentència ja la vam comentar a propòsit d'un anterior article al nostre web el maig de 2025: <https://fernandezadvocats.es/no-conversio-automatizada-de-funcionaris-interinos/>



FERNANDEZADVOCATS

termini (*dies a quo*) comença quan cessa la situació lesiva, és a dir, en el moment en què finalitza la relació temporal abusiva, ja sigui pel cessament definitiu o per l'estabilització del treballador com a personal fix.

Aquest ha estat un motiu determinant per a la desestimació en casos com el recollit al **Dictamen n° 49/2026**, on la reclamació es va presentar gairebé nou anys després de la jubilació del reclamant, considerant-se la reclamació extemporània. És crucial que els afectats iniciïn les accions legals dins d'aquest termini per evitar que la seva pretensió sigui rebutjada per motius formals. Aprecien també la prescripció els **Dictàmens n° 33, 41, 44, 45, 46 i 47/2026**.

4. Conclusió

Els recents Dictàmens de la Comissió Jurídica Assessora dibuixen un escenari molt exigent per a les reclamacions per abús de temporalitat. Lluny de ser una via automàtica cap a la indemnització, la responsabilitat patrimonial de l'Administració requereix superar tres obstacles de certa complicació jurídica i probatòria:

1. D'entrada, caldrà demostrar que la concatenació de nomenaments no responia a necessitats temporals reals, sinó a un dèficit estructural.
2. Convindrà acreditar de manera concreta i demostrada la causació d'un dany efectiu, més enllà d'al·legacions genèriques.
3. Valorar en tot cas la presentació de la reclamació fonamentada en el termini improrrogable d'un any des de la finalització de la relació temporal.

Des del nostre despatx, entenem la complexitat d'aquests casos i la importància de construir una base probatòria sòlida. Per això, oferim un anàlisi detallat de cada situació particular per avaluar la viabilitat de la reclamació i oferir l'assessorament més precís i estratègic als nostres clients.

**El presente artículo es meramente divulgativo y no supone asesoramiento ni compromiso de actualización.*

Para más información o asesoramiento, contacte con info@fernandezadvocats.es.